

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-670/16

**Tsegezab Mengesteab
proti
Bundesrepublik Deutschland**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,
ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Minden)

„Predhodno odločanje – Uredba (EU) št. 604/2013 – Določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države – Člen 20 – Začetek postopka določitve – Vložitev prošnje za mednarodno zaščito – Poročilo, ki ga pripravijo organi in ki prispe do pristojnih organov – Člen 21(1) – Roki, določeni za predložitev zahteve za sprejem – Prenos odgovornosti na drugo državo članico – Člen 27 – Pravno sredstvo – Obseg sodnega nadzora“

Povzetek – Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 26. julija 2017

1. *Mejni nadzor, azil in priseljevanje – Azilna politika – Merila in mehanizmi za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito – Uredba št. 604/2013 – Pravno sredstvo zoper odločitev o predaji, sprejeto v zvezi s prosilcem za mednarodno zaščito – Možnost sklicevanja na iztek rokov, določenih za predložitev zahteve za sprejem – Privolitev države članice, na katero je zahteva naslovljena, v navedeno zahtevo – Nevplivanje*

(Uredba Evropskega parlamenta in Sveta št. 604/2013, uvodna izjava 19 ter člena 21(1) in 27(1))

2. *Mejni nadzor, azil in priseljevanje – Azilna politika – Merila in mehanizmi za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito – Uredba št. 604/2013 – Postopek za sprejem – Roki, določeni za predložitev zahteve za sprejem – Rok največ treh mesecev od datuma, na katerega je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito*

(Uredba Evropskega parlamenta in Sveta št. 604/2013, člen 21(1))

3. *Mejni nadzor, azil in priseljevanje – Azilna politika – Merila in mehanizmi za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito – Uredba št. 604/2013 – Postopek za sprejem – Začetek postopka – Vložitev prošnje za mednarodno zaščito – Poročilo, ki ga pripravijo organi in ki prispe do pristojnih organov – Pojem*

(Uredba Evropskega parlamenta in Sveta št. 604/2013, člen 20(2))

1. Člen 27(1) Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva v povezavi z uvodno izjavo 19 te uredbe je treba razlagati tako, da se lahko prosilec za mednarodno

zaščito v okviru pravnega sredstva zoper odločitev o predaji, sprejeto v zvezi z njim, sklicuje na iztek roka, določenega v členu 21(1) navedene uredbe, in to tudi če je država članica, na katero je zahteva naslovljena, pripravljena sprejeti tega prosilca.

Kar zadeva cilje iz navedene uredbe, je treba zlasti poudariti, da iz uvodne izjave 9 te uredbe izhaja, da je ob tem, da potrjuje načela, na katerih temelji Uredba št. 343/2003, njen namen, da se na podlagi izkušenj uvedejo potrebne izboljšave, ne samo glede učinkovitosti Dublinskega sistema, temveč tudi zaščite, ki se prizna prosilcem, ki jim je zaščita zagotovljena zlasti z učinkovitim in celovitim sodnim varstvom, do katerega so ti upravičeni (sodba z dne 7. junija 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, točka 52).

Ozka razlaga obsega pravice do pravnega sredstva, določene v členu 27(1) Uredbe Dublin III, pa bi lahko bila v nasprotju z uresničevanjem tega cilja (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, točka 53).

Iz navedenega izhaja, da je treba to določbo razlagati tako, da prosilcu za mednarodno zaščito nudi učinkovito sodno varstvo s tem, da mu zlasti zagotavlja možnost vložitve pravnega sredstva zoper odločbo o predaji, sprejeto v zvezi z njim, ki se lahko nanaša na preučitev te uredbe, vključno s spoštovanjem postopkovnih jamstev, določenih z navedeno uredbo (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, točka 22).

V zvezi s tem je treba poudariti, da je zakonodajalec Unije določil učinke izteka teh rokov, tako da je v členu 21(1), tretji pododstavek, Uredbe Dublin III pojasnil, da je, kadar navedena zahteva ni podana v navedenih rokih, za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila ta vložena. Iz tega izhaja, da določbe iz člena 21(1) te uredbe, čeprav je njihov namen določitev mej postopka za sprejem, tako kot merila iz poglavja III navedene uredbe prispevajo tudi k določanju odgovorne države članice v smislu te uredbe. Zato odločbe o predaji drugi državi članici od tiste, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito, ni mogoče veljavno sprejeti po izteku rokov iz teh določb.

V teh okoliščinah mora sodišče, ki odloča o pravnem sredstvu zoper odločbo o predaji, da se zagotovi, da je bila izpodbijana odločba o predaji sprejeta na podlagi pravilne uporabe postopka za sprejem, ki ga določa ta uredba, imeti možnost, da preuči trditve prosilca za azil, ki se sklicuje na kršitev določb iz člena 21(1) navedene uredbe (glej po analogiji sodbo z dne 7. junija 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, točka 26).

(Glej točke od 46 do 48, 52, 53, 55 in 62 ter točko 1 izreka.)

2. Člen 21(1) Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da zahteve za sprejem ni mogoče veljavno podati več kot tri mesece po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito, tudi če je ta zahteva podana v manj kot dveh mesecih od prejema zadetka v sistemu Eurodac v smislu te določbe.

(Glej točko 74 in točko 2 izreka.)

3. Člen 20(2) Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da se šteje, da je prošnja za mednarodno zaščito vložena, če pisni dokument, ki ga je sestavil javni organ in ki potrjuje, da je državljani tretje države zaprosil za mednarodno zaščito, prispe do organa, pristojnega za izvajanje obveznosti iz navedene uredbe, in, po potrebi, če so zgolj bistveni podatki iz tega dokumenta, ne pa ta dokument ali njegova kopija, prispeli do tega organa.

V zvezi s tem je treba na prvem mestu poudariti, da ta določba v drugem stavku pojasnjuje, da mora biti čas med izjavo o nameri in pripravo poročila, kadar prošnja ni pisna, čim krajši, kar na eni strani kaže na to, da je sestava poročila v bistvu formalnost, namenjena sprejemu namere državljana tretje države o vložitvi prošnje za mednarodno zaščito, in na drugi na to, da se njene uresničitve ne sme odložiti.

Na drugem mestu iz člena 20(1) te uredbe izhaja, da se postopek določanja odgovorne države članice začne takoj, ko je v državi članici prvič vložena prošnja za mednarodno zaščito. Iz tega izhaja, da mora biti pristojni organ, da lahko učinkovito začne postopek določanja odgovorne države članice, zanesljivo obveščen o tem, da je državljan tretje države zaprosil za mednarodno zaščito, ne da bi bilo potrebno, da je pisni dokument, ki je bil za to pripravljen, v natančno določeni obliki ali da vsebuje dodatne elemente, upoštevne za uporabo meril, določenih z Uredbo Dublin III, ali *a fortiori* za vsebinsko presojo prošnje za mednarodno zaščito. V tej fazi postopka tudi ni potrebno, da je že bil organiziran osebni razgovor.

Na tretjem mestu, učinkovitost nekaterih pomembnih jamstev, priznanih prosilcu za mednarodno zaščito, bi bila omejena, če prejem pisnega dokumenta, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ne bi zadostoval za odraz vložitve prošnje za mednarodno zaščito.

Na četrtem mestu, Uredba Dublin III prvi državi članici, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito, dodeljuje posebno vlogo. V teh okoliščinah bi ugotovitev, da dokument, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ni „poročilo“ v smislu te določbe, v praksi državljanom tretje države omogočala, da zapustijo državo članico, v kateri so zaprosili za mednarodno zaščito, in za to zaščito ponovno zaprosijo v drugi državi članici, ne da bi jih bilo zato mogoče predati prvi državi članici in celo ne da bi bilo mogoče z uporabo sistema Eurodac najti sledi njihovega prvotnega dejanja. Tak položaj bi lahko resno vplival na delovanje Dublinskega sistema, ker bi omajal poseben položaj, ki ga Uredba Dublin III dodeljuje prvi državi članici, v kateri se vloži prošnja za mednarodno zaščito.

Ob upoštevanju vseh teh elementov je treba pisni dokument, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ki ga je sestavil javni organ in ki potrjuje, da je državljan tretje države zaprosil za mednarodno zaščito, šteti za „poročilo“ v smislu člena 20(2) te uredbe.

(Glej točke 84, 85, 88, 91, 93, 95, 97 in 103 ter točko 3 izreka.)